

[illegible]

Kerim'in en büyük özelliklerinden birisi, geçmiş kavim ve peygamberlerin ibretli olaylarından haber vermesidir. Allah Te'acirc;lacirc;, insanlara seçilmiş örnekler olarak gönderdiği peygamberlerini hiçbir zaman kendi başlarına bırakmamıştır. Onları daima kontrol altında tutarak bedenlacirc; tehlikelerden koruduğu gibi, yaymakla görevli bulundukları ilahlacirc; mesajın anlatılması konusunda da sonsuz kudretiyle daima desteklemiştir. Bu bağlamda peygamberlere bahşedilen ilahlacirc; desteklerden biri de mucizelerdir. Hz. Musa (a.s)'nın, sihirbazlar karşısında asasının yılan şekline dönüşmesi ve iman edenlerle birlikte denizde açılan yoldan geçerek Firavun'dan kurtarılması, Kur'an-ı Kerim'de anlatılan ilginç hadiselerden biridir. Bu olay Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır: Hz. Musa (a.s)'nın tevhid dinini anlatmaya başlamasıyla birlikte saltanatına zarar geleceğini düşünen Firavun, Hz. Musa (a.s)'ya verilen mucizeleri sihir olduğu iddiasıyla inkacirc; eder. Firavun daha da ileri giderek Hz. Musa (a.s)'ya, قَالَاَجِئْتَنَالِت.ُخْرِجَنَامِنْاَرْضِنَابِسِحْرِكَيَامُوسَى “Sihrin ile bizi yurdumuzdan çkarmak için mi geldin?فَلَنَأْتِيَنَّكَبِسِحْرٍمِثْلِهِ “Biz de mutlaka sana karşı onun gibi bir sihir yapacağız” der ve bunun için bir buluşma vakti belirlemesini ister فَاجْعَلْبَيْنَنَاوَبَيْنَكَمَوْعِدًالاَنُخْلِفُهُنَح.ْنُوَلاَاَنْتَمَكَانًاسُوًى “Aramızda bir buluşma yeri ve vakti tayin et de, sen ve biz vaadimizden caymayalım, düz ve geniş bir yerde karşılaşalım.” (T'acirc;-h'acirc;, 20/56-58). قَالَمَوْعِدُكُمْيَوْمُالزِّينَةِوَاَنْيُحْشَرَالنَّاسُضُحًى “Musa dedi: “Karşılaşma zamanı, herkesin süsenip, bayram edeceği şenlik günü olsun. Halk kuşluk vakti toplansın.” (T'acirc;-h'acirc;, 20/59) Hz. Musa ile sihirbazlar o vakitte kozlarını paylaşmak üzere buluşurlar. Sihirbazlar gururla ortaya çtiklarında Hz. Musa, önce onların

sihirbaz hilesidir. Sihirbaz ise nereye varsa kurtuluşa eremez.” (Tâ-hâ, 20/69)
Hz. Musa (a.s) değneğini bırakınca, onların sihirlerini yutan bir yılan hâline
dönüşü verir. Bu mucize karşısında sihirbazlar imana gelirler.

فَاُلْقِىَ
السَّحَرَةُ
سُجَّدًا
قَالُوا
اَمَنَّا
بِرَبِّ
هَرُونَ
وَمُوسَى “Ve sonunda
büyücüler, secde ederek yere kapandılar ve “Biz artık Musa’nın ve
Harun’un Rabbine inandık!” diye haykırdılar.” (Tâ-hâ, 20/70).
Sihirbazların iman edip Hz. Musa’nın safına geçtiklerini gören Firavun ise
kızgınlıktan küplere biner ve şöyle der: قَالَ
اَمَنْتُمْ
لَهُ قَبْلَ
اَنْ آذَنَ
لَكُمْ
اِنَّهُ
لَكَبِيرُكُ
05;ُ الَّذِى
عَلَّمَكُمُ
السِّحْرَ
فَلاُقَطِّع
14;نَّ
اَيْدِيَكُم
18;
وَاَرْجُلَك
15;مْ مِنْ
خِلاَفٍ
وَلاُصَلِّب
14;نَّكُمْ فِى
جُذُوعِ
النَّخْلِ
وَلَتَعْلَم
15;نَّ اَيُّنَا
اَشَدُّ
عَذَابًا
وَاَبْقَى “Demek, ben
size izin vermeden önce ona (Musa’ya) inandınız ha! Şüphe yok, o size sihiri
öğreten büyüğünüzür Şimdi andolsun sizin ellerinizi ve
ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve mutlaka sizi hurma dallarına asacağım. Hangimizin
azabı daha şiddetli ve daha kalıcıymış, mutlaka iyice göreceksiniz.”
(Tâ-hâ, 20/71) Firavun bu sözleri ile etrafa ne kadar dehşet salmak istese de,
Musa’nın Rabbi’ne iman eden sihirbazlar bu korkuya aldırış etmeksizin,
قَالُوا لَنْ
نُؤْثِرَكَ

عَلَى مَا
جَاءَ نَا
مِنَ
الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِى
فَطَرَنَا
فَاقْضِ مَا
اَنْتَ قَاضٍ
اِنَّمَا
تَقْضِى
هَذِهِ
الْحَيَوةَ
الدُّنْيَا
“Sihirbazlar şöyle dediler: “Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla tercih etmeyeceğiz. Artık sen vereceğın hükmü ver. Sen ancak bu dünya hayatında hüküm verirsın.” (Tâ-hâ, 20/72).
اِنَّا
اَمَنَّا
بِرَبِّنَا
لِيَغْفِرَ
لَنَا
خَطَايَانَا
وَمَا
اَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ
مِنَ
السِّحْرِ
وَاللهُ
خَيْرٌ
وَاَبْقَى
“Şüphesiz ki biz, günahlarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri affetmesi için Rabbimize inandık. Allah’ın vereceği mükâfat daha hayırlı, azabı ise daha kalıcıdır” (Tâ-hâ, 20/73). diyerek imandaki kararlılıklarını ortaya koyarlar.
وَلَقَدْ
اَوْحَيْنَا
اِلَى مُوسَى
اَنْ اَسْرِ
بِعِبَادِى
فَاضْرِبْ
لَهُمْ
طَرِيقًا فِى
الْبَحْرِ
يَبَسًا لاَ
تَخَافُ
دَرَكًا
وَلاَ
تَخْشَى “(Firavun’ın imana yanaşmaması üzerine) Mûsâ’ya, “Kullarımı (İsrailoğullarını)

geceleyin (Mısır’da) yürütüp çkar. Yakalanmaktan korkmaksızın, endişe etmeksizin onlara denizde kuru bir yol aç diye vahyettik.” (Tâ-hâ, 20/77) Hz. Musa da öyle yaptı. Sonuçta Cenâb-ı Hak, denizde açılan kupkuru yoldan inananları karşıya geçirip Firavun’dan kurtardı. Firavun ise müminlere saldırmak için askerleriyle birlikte onları takibe koyuldu. Tabi ki hep birlikte boğulup gittiler

فَاَتْبَعَهُمْ

فِرْعَوْنُ

بِجُنُودِهِ

فَغَشِيَهُمْمِنَ

الْيَمِّمَا

غَشِيَهُمْ

“Bunun üzerine Firavun askerleriyle birlikte onların peşine düştü de, deniz onları görülmedik bir şekilde kuşatıp yuttu.” (Tâ-hâ, 20/78)

وَجَاوَزْناَبِبَنِى

اِسْرَائِيلَالْبَحْرَ

فَاَتْبَعَهُمْ

فِرْعَوْنُ

وَجُنُودُهُ

بَغْيًا

وَعَدْوًا

حَتَّىاِذَا

اَدْرَكَهُ

الْغَرَقُ

قَالَ

اَمَنْتُ

اَنَّهُلاَ

اِلَهَ

اِلاَّ

الَّذِى

اَمَنَتْ

بِهِبَنُو

اِسْرَائِيلَوَاَنَامِنَالْمُسْلِمِينَقَدْ

“İsrailoğullarını denizden geçirdik. Firavun da, askerleriyle birlikte zulmetmek ve saldırmak üzere, derhal onları takibe koyuldu. Nihayet boğulmak üzere iken, “İsrailoğulları’nın iman ettiğinden başka hiçbir ilâh olmadığına inandım. Ben de müslümanlardanım” dedi.” (Yûnus, 10/90). Allah’a teslimiyetini ifade etti. Ne var ki Allah, ümitsizlik hâlinde zuhur eden ve manevi cebir altındaki iradeden kaynaklanan bu imanı kabul etmediğini haber verdi. Şöyle ki: اَلْئَنَ

وَقَدْ

عَصَيْتَ
قَبْلُ
وَكُنْتَ
مِنَ
الْمُفْسِدِينَ “Şimdi mi (iman ettin)? Oysa daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun.” (Yûnus, 10/91)
فَالْيَوْمَ
نُنَجِّيكَ
بِبَدَنِكَ
لِتَكُونَ
لِمَنْ
خَلْفَكَ
اَيَةً
وَاِنَّ
كَثِيرًا
مِنَ
النَّاسِ
عَنْ
اَيَاتِنَا
لَغَافِلُونَ “Biz de bugün arkandan geleceklere ibret olması için senin bedenini koruyacağız. Çünkü insanlardan birçoğ u ayetlerimizden gerçekten habersizdir.” (Yûnus, 10/92) Gürülüğü gibi yüce Allah, yolunda yürüyen ve kendi uğrunda çalışanları, çeşitli sıkıntılarla imtihan etse de, sadece ebed&iicirc; mükâfata aday etmekle kalmaz, onları en sonunda sıkıntılarından ve düşmanlarından da kurtarır. Düşmanlarını ise, önce mühllet verse de en sonunda amansız şekilde cezalandırır. Ümitsizlik hâlinde ortaya konan imanı da kabul etmez. Çünkü ümitsizlik hâlinde irade manevi bir zorlama altına girmiş durumdadır. Hâlbuki iman serbest irade işidir. Kişi, ancak hür iradesiyle Allah’a iman ettiği takdirde imanı kabul edilecektir.

 Dr. Ahmet GELİŞGEN

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler